

Grønn tilhørighet

I dag startet dagen på kafeen Grønn. Noen ganger tar jeg lunsjen der, og når jeg har kurs i området oppleves dette kafébesøket som en luksus. Som selvstendig arbeider jobber jeg mye alene. Ansatte har sine møterom og sine kantiner som de ofte tar som en selvfølge. Nå har jeg begynt å kalle Grønn for min kantine!

Det har noe med tilhørighet å gjøre. Det kan være jeg møter noen der som jeg kjenner, og jeg blir alltid hilst velkommen og får en liten snakk med Heidi eller Hege som eier stedet, selv når de står på hodet i arbeid. At de som står bak disken har blitt en del av denne vennlige atmosfæren, er viktig. Min lokale kantine har dessuten fungert som det perfekte nøytrale møtested med journalister eller for TV-opptak. Jeg valgte å legge et lanseringsarrangement der da min bok "Den store chakraboka" kom ut - fordi det føltes naturlig. Det er sikkert slik puben fungerer i England, har jeg tenkt på. Det er både nøytralt og hjemme på en gang. Det rare er at jeg ikke har lengtet etter, eller oppdaget gleden av, en slik tilhørighet før.

For tilhørighet er av forskjellig karakter. Noen tilhørigheter kan bli klamme og gi en følelse av plikt i stedet for felles glede. Jeg tror likevel alle trenger noe de føler tilhørighet til. Men det behøver ikke være slektsgården som har vært i familien i alle år. Det behøver faktisk ikke være din familie i det hele tatt. Det kan være venner, det kan være fellesskap med mennesker med felles interesser og meningsfellesskap av forskjellig slag - og det kan være en kafé!

Jeg har opplevd at jeg har en evne til å føle tilhørighet ganske raskt. Jeg har noen favorittsteder rundt omkring

i Norge. Og jeg behøver ikke ha vært der mange ganger før jeg føler at dette er hjemme. I Tromsø har det vært kaféen Bønna. I Oslo var det min far som introduserte meg til Lille Herbern i Oslofjorden, som hver vår serverte stekt pir. Og nå har jeg funnet en perle i Mosjøen! Espira kaffebar ligger i Sjøgata og drives av en mann med mer enn vanlig kjærlighet for kaffe. Han overbeviste en ganske skeptisk kaffedrikkertil å like svart kaffe etter at den var blitt traktet etter alle kunstens regler og over lang tid! Ikke følte jeg den uroen jeg kan få etter kaffe heller.

Min aller viktigste tilhørighet er likevel av en annen karakter. Den bærer jeg inni meg. Den ble sementert der inne etter en opplevelse som vel må kalles kosmisk. Da jeg virkelig opplevde at jeg som det bittelille sandkornet i universet, likevel, eller skal vi si nettopp derfor, var en uløselig del av det store hele. Da forsvant enhver tvil om min verdi. Ikke over og ikke under noe eller noen som helst. Men en dyp opplevelse av å være for meg den mest verdifulle del av det hele og en sterk følelse av å høre til. Og det er kanskje den som legger grunnlaget for den lokale tilhørigheten både her og der. Likevel, hver gang jeg kommer hjem til Lilleaker og tar meg en tur på Grønn, må jeg innrømme at jeg føler meg et hakk mer hjemme enn alle de flotte steder jeg også har funnet rundt omkring i verden. Jeg er sannelig heldig.

Inge Ås, kursholder
www.ingeas.no

www.selvstendigarbeidere.no